



# ΚΥΡΙΑΚΗ

## ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ



«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγξ» (Ἀπ. 1, 10)

Περίοδος Γ' - Ἔτος ΙΣΤ' Ἀριθμ. φύλλου 684	Κυριακὴ Ε' τοῦ Ματθαίου 4 Ἰουλίου 1999	Συντάκτης † Ὁ Φλωρίνης Αὐγουστίνος
--	---	---------------------------------------

## Κατὰ κρημνοῦ

«Καὶ ἰδοὺ ὤρμησε πᾶσα ἡ ἀγέλη τῶν χοίρων κατὰ τοῦ κρημνοῦ εἰς τὴν θάλασσαν καὶ ἀπέθανον ἐν τοῖς ὕδασιν» (Ματθ. 8,32)

**Τ**Ο σημερινὸ Εὐαγγέλιο, ἀγαπητοί μου, μιλάει γιὰ δύο δαιμονισμένους ποὺ θεράπευσε ὁ Χριστός.

Δύο οἱ δαιμονισμένοι στὸ Εὐαγγέλιο. Ἀλλὰ στὴ σημερινὴ κοινωνία οἱ δαιμονισμένοι εἶνε τόσοι, ποὺ δὲν μπορούμε νὰ τοὺς μετρήσουμε. Κάθε ἀμετανόητος ἀμαρτωλὸς εἶνε κ' ἓνας δαιμονισμένος. Καὶ ὁποῖος βρίσκεται κάτω ἀπὸ τὴν ἐπιρροὴ τοῦ πονηροῦ πνεύματος, εἶνε ἐπικίνδυνος στοὺς συνανθρώπους του, ὅπως ἦταν καὶ οἱ δαιμονιζόμενοι τῆς εὐαγγελικῆς περικοπῆς.

Θέλετε ἀπόδειξι; Λέει τὸ Εὐαγγέλιο, ὅτι ἐκεῖ ποὺ ἦταν οἱ δαιμονισμένοι δὲν τόλμουσε νὰ περάσῃ ἄνθρωπος. Δὲ μοῦ λέτε, καὶ σήμερα στὴν Ἀθήνα, ἀλλὰ καὶ σ' ἄλλες πόλεις, δὲν ὑπάρχουν μέρη καὶ δρόμοι, ποὺ ὅταν νυχτώσῃ δὲν τόλμᾳ νὰ περάσῃ κορίτσι ἢ καὶ μεγάλη γυναῖκα ἀκόμη;

Λέει ἀκόμη τὸ Εὐαγγέλιο, ὅτι οἱ δύο δαιμονισμένοι ἦταν ἀναιδέστατοι. Σχίζανε τὰ ρούχα τους καὶ παρουσιάζονταν γυμνοί, χωρὶς ντροπὴ στὸν κόσμον. Δὲ μοῦ λέτε, καὶ σήμερα αὐτὸ δὲν γίνεται; Δὲν παρουσιάζονται οἱ γυναῖκες ξεγυμνωμένες, χωρὶς καμμιά ντροπὴ; Ἐπομένως, κι αὐτὲς εἶνε κάτω ἀπὸ τὴν ἐπιρροὴ τῶν ἰδίων πονηρῶν πνευμάτων. Καὶ σκανδαλίζουν καὶ ρίχνουν φωτιὰ στὴν κοινωνία.

Γιὰ δύο δαιμονισμένους μᾶς μιλάει σήμερα τὸ Εὐαγγέλιο. Ἀλλ' ἐγὼ θ' ἀποσπάσω τὴν προσοχή σας ἀπὸ ὅλα τὰ ἄλλα σημεῖα τῆς περικοπῆς καὶ θὰ τὴν στρέψω σὲ ἓνα μόνο σημεῖο. Ποιὸ εἶν' αὐτό; Εἶνε ὁ «κρημνός» (Ματθ. 8,32). Θὰ σὰς παρακαλέσω νὰ προσέξετε.

\*\*\*

Μιλάει τὸ Εὐαγγέλιο γιὰ ἓνα γκρεμὸ. Προσέξτε νὰ μὴ τὸν πλησιάσετε. Ὡ θεῖον Εὐαγγέλιο, πόσο μᾶς προστατεύεις!

Κοντὰ στοὺς δαιμονισμένους, μᾶς λέει, ἔβο-

σκε ἓνα κοπάδι ἀπὸ ἀκάθαρτα ζῶα, ἀπὸ χοίρους. Πόσα ἦταν; Ἀγέλη, δηλαδὴ κοπάδι, δύο - τρεῖς χιλιάδες. Ξαφνικὰ τὰ ζῶα τινάχθηκαν κ' ἔκαναν σὰν τρελλά. Ἔχετε δεῖ, πὼς κάνει τὸ ἄλογο ὅταν τὸ τσιμπάει ἀλογόμυγα; Σπάει τὸ χαλινάρι καὶ πέφτει στὸ γκρεμὸ. Ἔτσι ἔκαναν καὶ τὰ δυστυχημένα ἐκεῖνα ζῶα. Μόλις ἐνωχλήθηκαν ἀπὸ τὰ πονηρὰ πνεύματα, ἄφησαν τὴ βοσκή, τινάχθηκαν, κι ἄρχισαν νὰ τρέχουν πρὸς τὸ γκρεμὸ. Καὶ ἀπὸ κεῖ ἔπεσαν στὴ θάλασσα καὶ πνίγηκαν ὅλα. Δὲν ἔμεινε οὔτε ἓνα. Γέμισε ἡ θάλασσα ἀπὸ τὰ πτώματά τους.

Ἀλλὰ ὁ γκρεμὸς αὐτὸς δὲν εἶνε τίποτε μπροστὰ σὲ κάτι ἄλλους γκρεμούς, ὅπου δὲν τσακίζονται πλέον ἄλογα ζῶα, ἀλλὰ λογικοὶ ἄνθρωποι.

Λένε γιὰ κάποιο βασιλιά τῆς ἀρχαίας ἐποχῆς, ὅτι πολιόρκησε μιὰ πόλι. Κι ὅταν τὴν κυρίευσε, ἔσφαξε τὰ γυναικόπαιδα. Τοὺς δὲ ἄνδρες καὶ νέους τί τοὺς ἔκανε; Συγκέντρωσε δέκα χιλιάδες. Τοὺς ἀφώπλισε, καὶ τοὺς ἀνέβασε πάνω σ' ἓνα γκρεμὸ, ποὺ ἀπὸ κάτω ἀπλωνόταν ἡ θάλασσα. Καὶ ἀπὸ κεῖ ἓναν - ἓνα τοὺς γκρέμισε ὅλους στὴ θάλασσα. Γέμισε ἡ θάλασσα πτώματα.

Αὐτὸς ἦταν φυσικὸς γκρεμὸς. Ὑπάρχουν ὁμως κάτι ἄλλοι γκρεμοὶ πιὸ ἀπαίσιοι, μαῦροι καὶ φοβεροί. Ποιοὶ εἶνε αὐτοὶ οἱ γκρεμοὶ μὲ τὰ ἀπαίσια βράχια; Εἶνε οἱ κοινωνικοὶ γκρεμοὶ. Τέτοιο γκρεμὸ εὐχομαί, κανένας σας νὰ μὴ τὸν πλησιάσῃ, οὔτε ἄνδρας οὔτε γυναῖκα. Ἄν πλησιάσῃ, κινδυνεύει νὰ πέσῃ καὶ νὰ θρεθῇ στὸ χάος.

● Ποιὸς εἶνε ὁ πρῶτος κοινωνικὸς γκρεμὸς; Ποιὸ εἶνε τ' ὄνομά του; Εἶνε ὁ γκρεμὸς τοῦ Ἰούδα. Φέρει τὸ ὄνομα τῆς φιλαργυρίας. Πάνω σ' αὐτὸν κάθεται διπλοπόδι ὁ σατανᾶς μὲ τὰ τριάκοντα ἀργύρια. Ἀπὸ τὴν ὥρα ποὺ τὰ λεφτὰ θ' ἀρχίσουν νὰ γαργαλοῦν τὸν ἄνθρωπον, δὲν βρίσκει ἡσυχία οὔτε μέρα οὔτε νύχτα, μέχρι νὰ τ' ἀποκτήσῃ.

Κι αφού τ' αποκτήση, θέλει να τ' αύξηση. Τὰ πέντε θέλει να τὰ κάνη δέκα, τὰ δέκα εἴκοσι, καὶ τελειωμὸ δὲν ἔχει. Ἡ θάλασσα μπορεῖ να πῆ στὰ ποτάμια, Φτάνει πιά δὲν θέλω ἄλλο τὰ νερά σας. Κι ὁ χάρος μπορεῖ να πῆ στους νεκροθάφτες, Φτάνει πιά δὲν θέλω ἄλλους νεκρούς. Μὰ ὁ φιλάργυρος δὲν θὰ πῆ ποτέ, Φτάνει. Εἶνε ἀχόρταγος.

Σὲ ξεγελάει ὁ διάβολος, σὲ τραβάει στὸ γκρεμὸ, σοῦ μετράει τὰ τριάκοντα ἀργύρια, καὶ μετὰ σοῦ δίνει μιὰ σπρωξιὰ καὶ σὲ ρίχνει στὸ χάος, στὴν ἀμαρτία καὶ στὴν ἀγχόνη τοῦ Ἰσκαριώτη.

● Ἐκτὸς ἀπὸ τὸ γκρεμὸ τοῦ Ἰούδα ὑπάρχει κι ἄλλος βράχος μαῦρος καὶ ἀπαίσιος. Εἶνε ὁ βράχος τῆς φιληδονίας. Εὐχομαι, κανέννας ἀπὸ σὰς, καὶ μάλιστα νέος ἢ νέα, να μὴν ὀδηγηθῆ στὰ βράχια τῆς φιληδονίας, τὰ βράχια τῆς σαρκός. Σ' αὐτὸ τὸν ἀπαίσιον κοινωνικὸ βράχο δὲν κάθεται ὁ σατανᾶς μὲ τὰ τριάκοντα ἀργύρια. Ἐδῶ ὁ διάβολος κρατᾶει κιθάρες καὶ βιολιά, καὶ παίζει τὰ πιὸ μαγευτικὰ τραγούδια γιὰ τὸν αἰσchrὸ ἔρωτα. Μ' αὐτὰ τρελλαίνει τοὺς νέους. Τοὺς συμβουλεύει, να μὴν ἀκοῦνε παπαδες καὶ Εὐαγγέλια. Ἡ Ἐκκλησία λέει: Ἡ ζωὴ = καθήκον· ἡ ζωὴ = θυσία. Ὁ διάβολος τὰ σβήνει ὅλα αὐτὰ καὶ λέει: Ἡ ζωὴ, νέοι μου, εἶνε ἀπόλαυσι· ἡ ζωὴ εἶνε γλέντι. «*Φάγωμεν καὶ πίωμεν, αὔριον γὰρ ἀποθνήσκομεν*» (Α' Κορ. 15, 32). Καὶ μὲ τίς κιθάρες καὶ τὰ βιολιά τοὺς τραβάει στὸν ἀπαίσιον γκρεμὸ τῆς φιληδονίας. Μετὰ τοὺς δίνει μιὰ σπρωξιὰ, καὶ τοὺς βλέπουμε στὰ δικαστήρια να παλεύουν γιὰ τὸ διαζύγιο. Τοὺς βρίσκουμε στὰ ἄσυλα τῶν ἀνιάτων, παράλυτους καὶ τυφλοὺς. Τοὺς βρίσκουμε στὶς φυλακές, ἐλεεινὰ ράκη.

● Ὑπάρχει ὁμως κ' ἓνας τρίτος γκρεμὸς, ἀκόμη χειρότερος. Στὴν κορυφὴ του βρίσκεται ὁ ἔωσφόρος κρατώντας στὰ χέρια του τὰ ἀξιώματα τῆς γῆς. Εἶνε ὁ γκρεμὸς τῆς φιλοδοξίας. «*Πολλοὶ τὸν πλοῦτον ἐμίσησαν, τὴν δόξαν οὐδεὶς*», λέει ἓνα ῥητό. Ὁ ἔωσφόρος κρατᾶει σκῆπτρα, σπαθιά, ὑπουργιλίκια, ὅλα τὰ μεγαλεῖα. Βάζει ιδέες καὶ λέει στὸν κόσμον: Ἐλάτε κοντά μου, γιὰ ν' ἀποκτήσετε δύναμι καὶ να σὰς λογαριάζη ὁ κόσμος. Στὸν ἓνα τὸ πνεῦμα τοῦ σατανᾶ, τὸ πνεῦμα τῆς ὑπερηφανείας, λέει: Ἐσὺ εἶσαι δυνατός! Στὸν ἄλλο: Ἐσὺ εἶσαι ὡραῖος· τέτοιο ὡραῖον ἄνδρα καὶ τόσο ὁμορφὴ γυναῖκα δὲν ξαναγέννησε ἡ γῆ! Στὸν τρίτο λέει: Ἐσὺ εἶσαι σοφός· ὅσα ξέρεις ἔσσύ, δὲν τὰ ξέρει κανένας! Στὸν τέταρτο λέει: Ἐσὺ εἶσαι ἅγιος· φτερουγίζεις γιὰ τὸν οὐρανό!... Στὸν καθένα λέει ἀπὸ κάτι, καὶ τὸν ρίχνει στὴν ὑπερηφάνεια. Τὸν παίρνει στὰ μαῦρα φτερά του καὶ τὸν ὀδηγεῖ στὸ γκρεμὸ. Καὶ ἀπὸ 'κει τοῦ δίνει μιὰ σπρωξιὰ καὶ τὸν τσακίζει στὰ βράχια. Κ' ἐκεῖ ὁ ὑπερήφανος βλέπει τὰ φτερά του μαδημένα ἀπὸ τὸν ἄγγελο - διάβολο πού εἶχε δίπλα του.

Αὐτοί, ἀγαπητοί μου, εἶνε οἱ γκρεμοί, ὅπου μᾶς ὀδηγεῖ ὁ διάβολος. Κ' ἔτσι πᾶμε κατὰ κρημνοῦ. Τὸ σημερινὸ Εὐαγγέλιο εἶνε ἡ φωτογραφία μας.

\*\*\*

Πᾶμε κατὰ κρημνοῦ. Κατὰ κρημνοῦ ὁ ἄνδρας, κατὰ κρημνοῦ ἡ γυναῖκα, κατὰ κρημνοῦ ὁ νέος, κατὰ κρημνοῦ ὁ ῥασοφόρος, κατὰ κρημνοῦ οἱ λαϊκοί, κατὰ κρημνοῦ οἱ δεξιοί, κατὰ κρημνοῦ οἱ ἀριστεροί, κατὰ κρημνοῦ οἱ πάντες.

Πῶς τὰ κατάφερε ὁ διάβολος σήμερα, να κάνη ἓνα τεράστιο βράχο, χειρότερο ἀπὸ κάθε ἄλλο. Καὶ πάνω σ' αὐτὸν δὲν ἔβαλε πλέον ἓνα ἄτομο ἢ μιὰ οἰκογένεια, ἀλλὰ ὀλόκληρη τὴν ἀνθρωπότητα. Κ' εἶνε ἔτοιμος να τὴ γκρεμίση στὴν ἄβυσσο.

Ἄπο ὦρα σὲ ὦρα ἔρχεται τὸ κακό. Ἄν εἶχαμε φιλότιμο κ' εὐαισθησία, δὲν θὰ διασκεδάσαμε. Δὲν εἶμαι προφήτης οὔτε υἱὸς προφήτου· ἀμαρτωλὸς ἄνθρωπος σὰν κ' ἐσὰς εἶμαι. Ἄλλὰ πιστεύω στὸ Εὐαγγέλιο, πιστεύω στὴν Ἀποκάλυψη. Καὶ βλέπω, ὅτι θὰ χτυπήσουν σειρῆνες, θὰ σημάνουν νεκρικὲς καμπάνες. Μέσα σὲ μιὰ ὦρα θ' ἀδειᾶσουν οἱ μεγαλουπόλεις. Κι ὅσοι προλάβουν θὰ πᾶνε μέσα στὰ σπήλαια. Αὐτὴ θὰ εἶνε ἡ μεγάλη περιπέτεια· τὰ ἄλλα πού περάσαμε ἦταν κουφέτα.

Ἐνα βῆμα ἀκόμα, καὶ θὰ δώση ὁ διάβολος σ' ὅλους τὴ σπρωξιὰ. Κ' ἐκεῖ κάτω, πού θὰ βρεθοῦν, δὲν θὰ εἶνε ἡ φωτιὰ τῶν Σοδόμων καὶ τῆς Γομόρρας. Θὰ εἶνε ἀτομικὲς βόμβες. Αὐτὲς θὰ κάνουν ἀπέραντη καταστροφή. Λέει μιὰ προφητεία: *Θ' ἀραιώση ἡ γῆ. Θὰ περπατᾶς ἐκατὸ χιλιόμετρα, γιὰ να βρῆς ἓναν ἄνθρωπο...*

Κατὰ κρημνοῦ λοιπὸν ὅλη ἡ ἀνθρωπότης. Καὶ ποιὸς θὰ μᾶς σώση; Τὸ Εὐαγγέλιο λέει: Θὰ σωθοῦμε, μόνο ἂν μετανοήσουμε. Ὅλοι μας, μικροὶ καὶ μεγάλοι, να πέσουμε στὰ πόδια τοῦ Ἐσταυρωμένου καὶ μὲ δάκρυα καὶ προσευχὴ να ζητήσουμε τὸ ἔλεός Του. Να ποῦμε κ' ἐμεῖς σὰν τὸ ληστή τὸ «*Μνήσθητί μου, Κύριε, ὅταν ἔλθης ἐν τῇ βασιλείᾳ σου*» (Λουκ, 23,42). Μόνο ἡ νινευιτικὴ μετάνοια θὰ μᾶς σώση τίς τελευταῖες αὐτὲς στιγμές.

Ἄδελφοί μου,

Μὴ παίρνετε τὸ δρόμο τῆς ματαιότητος, τῆς σαρκός, τοῦ χρήματος, τὸ δρόμο τοῦ διαβόλου. Ὅχι, μὴ ἀπατάσθε. Ὅσα καλὰ καὶ ἂν σὰς τάξη, τὸ τέλος εἶνε συμφορὰ καὶ κόλασις.

Πάρτε τὸ δρόμο τὸ στενὸ, τὸν ἀνηφορικὸ, τὸ δρόμο τῆς πενίας καὶ τοῦ καθήκοντος, τὸ δρόμο τοῦ Γολγοθᾶ, τὸ δρόμο πού βᾶδισε ὁ Χριστός, γιὰ να ὀδηγηθῆτε μὲ ἀσφάλεια στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ Θεοῦ. «*ὅπου ἤχος καθαρὸς ἑορταζόντων καὶ βοῶντων ἀπαύστως· Κύριε, δόξα σοι*».

† Ὁ Φλωρίνης, Πρεσπῶν & Ἐορδαίας  
Αὐγουστίνος